

בעיר הזאת היו רוחות רפאים רבות. היא היתה חייבת להיות זהירה. היא עקפה את החריצים שבין אבני המדרכה, דילגה וקיפצה - רגליה הנתונות בנעלי השרוכים הגבוהות נחתו במרווחים הריקים. היא כבר היתה מיומנת במשחק הקלאס הזה. מאז זכרה את עצמה שיחקה בו מדי יום בדרך לבית הספר ובחזרה. בתחילה נאחזה ביד אמה, שגררה וטלטלה אותה בשעה שדילגה ממקום מבטחים אחד למשנהו; ואז עשתה זאת לבדה. אסור לדרוך על החריצים. אחרת מה? עכשיו, כשכבר היתה בת תשע, ובעוד כמה שבועות, ממש לפני חופשת הקיץ, ימלאו לה עשר, כבר היתה מבוגרת מדי בשביל המשחק הזה. ובכל זאת היא שיחקה - בעיקר מתוך הרגל, אך גם בגלל החרדה ממה שעלול לקרות אם תחדל.

המקטע שלפניה היה בעייתי - המדרכה היתה שבורה ונראתה כפסיפס משונן. היא עקפה אותו, אחת מבהונותיה דורכת על האי הקטן שבין הקווים. צמותיה התנפנו על לחייה החמימה, ילקוטה קיפץ על מותניה, עמוס בספרים ובארוחת הצהריים החצי אכולה שלה. היא שמעה מאחוריה את צעדיה של ג'ואנה. היא לא הסתובבה. אחותה הקטנה תמיד נגררה אחריה, תמיד עמדה בדרכה. כעת שמעה אותה מייבבת: "רוזי! רוזי, חכי לי!"

"אז תמהרי", קראה מעבר לכתפה. אנשים אחדים הפרידו ביניהן עכשיו, אך היא ראתה בחטף את פניה של ג'ואנה שהיו חמים וסמוקים תחת הפוני הכהה. היא נראתה מתוחה. קצה לשונה נח על שפתיה בהבעת ריכוז. רגליה נחתו על חריץ והיא התנודדה ופגעה בעוד אחד. היא תמיד עשתה זאת. היא היתה ילדה מגושמת ששפכה אוכל, נחבטה בדברים ודרכה על קקי של כלבים. "מהר!" קראה רוזי שוב בכעס, מפלסת את דרכה בין האנשים.

השעה היתה ארבע אחר הצהריים והשמים היו כחולים וצלולים; האור בהק על המדרכה והכאיב לעיניה. היא פנתה בקרן הרחוב אל עבר החנות ולפתע נמצאה בצל, ואז האטה את צעדיה משום שהסכנה חלפה. אבני המדרכה התחלפו באספלט. היא חלפה על פני האיש עם הפנים המחוטטים שישב בפתח עם פחית לידו. במגפיו לא היו שרוכים. היא ניסתה לא להביט בו. לא מצאה חן בעיניה הדרך שבה חיך בלי

לחייך, בדיוק כמו שאביה עשה לפעמים כשנפרד מהם ביום ראשון. היום היה יום שני: בימי שני היא הכי התגעגעה אליו, התעוררה לשבוע חדש וידעה ששוב איננו שם. איפה היתה ג'ואנה? היא חיכתה, מתכוננת באנשים הזורמים על פניה - המולת נערים, אישה עם צעיף סביב ראשה ותיק גדול, גבר עם מקל - ואז הגיחה אחותה אל הצללים מתוך האור המסוונר, דמות צנומה עם תיק גדול מדי, ברכיים כחושות וגרבי קרסול לבנים ומטונפים. שערה היה דבוק למצחה.

רוזי שוב הסתובבה וצעדה לעבר חנות הממתקים, תוהה מה תקנה הפעם. אולי סוכריות פירות... או אולי פצפוצי שוקולד, למרות שמרוב חום הם בטח יימסו בדרך הביתה. ג'ואנה תקנה את נחשי התות, ופיה יהיה ורוד ומוכתם. היילי, בת כיתתה, כבר היתה שם. הן עמדו יחד ליד הדלפק ובחרו ממתקים. סוכריות פירות, היא החליטה, אך היה עליה לחכות עם התשלום עד שג'ואנה תגיע. היא שלחה מבט לעבר הדלת ולרגע חשבה שראתה משהו - עמעום, תעתוע של אור, דבר מה שונה, כמו הבהוב באוויר החם. אבל אז הוא נעלם. הכניסה היתה ריקה. איש לא היה שם.

היא צקצקה בקול רם, גוברת על חריקת בלמים.

"אני תמיד צריכה לחכות לאחותי הקטנה."

"איזה מסכנה את, אמרה היילי."

"היא כזאת בכיינית. זה משעמם." היא פשוט הרגישה שהיא חייבת להגיד את זה. תמיד צריך להתנשא על אחים צעירים, לגלגל עיניים ולנחור בבוז.

"אני בטוחה, אמרה היילי בחביבות."

"איפה היא?" באנחה מוגזמת הניחה רוזי את חפיסת הממתקים שלה וניגשה לכניסה כדי לחפש בחוץ. מכוניות חלפו. אישה לבושה בסארי עברה על פניה, כולה זהב וורוד וריח מתוק. ואז הופיעו שלושה נערים מבית הספר התיכון שבמעלה הרחוב, דוחפים זה את זה במרפקיהם החדים.

"ג'ואנה! ג'ואנה. איפה את?"

היא שמעה את קולה, גבוה ונרגז, וחשבה לעצמה: אני נשמעת כמו אמא שלי באחד ממצבי הרוח שלה.

היילי עמדה לצדה ולעסה ברעש את המסטיק שלה. "אז לאיפה היא נעלמה?" בועה ורודה צצה מתוך פיה והיא ינקה אותה לתוכו.

"היא יודעת שהיא צריכה להישאר איתי."

רוזי רצה לפינה שבה ראתה לאחרונה את ג'ואנה וצמצמה את מבטה. היא קראה שוב, אך משאית החניקה את קולה. אולי היא חצתה את הכביש, לאחר שראתה חברה במדרכה ממול. אם כי זה לא היה סביר. היא היתה ילדה קטנה וצייתנית. ממושמת, כך אמא שלהן כינתה אותה.

"לא מוצאת אותה?" היילי הופיעה לצדה.

"היא בטח הלכה הביתה בלעדי", אמרה רוזי בניסיון להישמע אדישה למרות הבהלה שבקולה.

"אז להתראות."

"להתראות."

היא ניסתה לשווא לצעוד כרגיל. גופה לא הניח לה להירגע. היא פתחה בריצה פרועה, לבה מנתר בחזה ובפיה טעם מר. "טיפשה מטומטמת", אמרה שוב ושוב. וגם "אני אהרוג אותה. כשאני אראה אותה, אני..." היא חשה כי רגליה לא יציבות. היא דמיינה כיצד תתפוס את ג'ואנה בכתפיה הכחושות ותטלטל אותה עד שראשה יתנודד.

הבית. דלת כניסה כחולה וגדר חיה שלא נגזמה מאז עזב אביה. היא עצרה, וחשה בבחילה שעלתה בה בכל פעם שעמדה להסתבך בצרה כלשהי. היא הלמה בחוזקה במקוש משום שהפעמון לא פעל עוד. חיכתה. הלוואי שהיא שם, הלוואי שהיא שם, הלוואי שהיא שם. הדלת נפתחה ואמה הופיעה, עדיין במעיל שלבשה לעבודה. עיניה קלטו את רוזי ואז נשמטו אל החלל שלצדה.

"איפה ג'ואנה?" המילים נתלו באוויר ביניהן. רוזי ראתה את פני אמה מתקשים.
"רוזי? איפה ג'ואנה?"

היא שמעה את קולה שלה אומר, "היא היתה שם. זאת לא אשמתי. חשבת שהיא הלכה הביתה לבד."

היא הרגישה את הלפיתה בידה, והיא ואמה רצו חזרה את כל הדרך שממנה הגיעה, לאורך הרחוב שבו התגוררו וליד חנות הממתקים שילדים התקהלו סביב דלתה. הן חלפו על פני האיש עם הפנים המוחטטים והחיוך הריק, מעבר לפינה אל מחוץ לצל ואל תוך האור המסנוור. הרגליים שעטו ובצלעותיה חשה דקירה, והן דרכו על החריצים בלי לעצור.

וכל הזמן יכלה לשמוע, חרף הלמות לבה והשריקה האסתמטית של נשימתה, את אמה קוראת, "ג'ואנה? ג'ואנה? איפה את, ג'ואנה?"

דְּבָרָה וַיִּין הצמידה ממחטת נייר לפיה, כאילו ביקשה לעצור את המילים ששטפו ממנה. מחוץ לחלון האחורי ראה השוטר נערה דקיקה וכהת שיער עומדת ליד הגינה הקטנה, דוממת למדי, ידיה לצדי גופה וילקוט תלוי עדיין על כתפיה. דברה ויין הביטה בו. הוא המתין לתשובתה.

"אני לא בטוחה," היא אמרה. "בערך בארבע. כשחזרה מבית הספר היסודי, 'אודלי רוד'. הייתי הולכת לאסוף אותה בעצמי, רק שקשה להגיע לשם בזמן מהעבודה - ובכל מקרה היא היתה עם רוזי ואין כבישים לחצות וחשבתי שזה בטוח. גם אמהות אחרות מרשות לילדים שלהן לחזור הביתה לבד. הם צריכים ללמוד לדאוג לעצמם, ורוזי הבטיחה להשגיח עליה."

היא שאפה נשימה ארוכה ולא יציבה.

הוא רשם משהו בפנקסו. הוא שב ובדק את גילה של ג'ואנה. חמש ושלושה חודשים. איפה היא נראתה לאחרונה. מחוץ לחנות הממתקים. דברה לא הצליחה להיזכר בשמה של החנות. היא אמרה שהיא יכולה לקחת אותם לשם.

השוטר סגר את פנקסו. "היא בטח בבית של חברה," הוא אמר. "אבל יש לך צילום? משהו עדכני."

"היא קטנה לגילה," אמרה דברה, ובקושי הצליחה להגות את המילים. השוטר נאלץ לרכון לפנים כדי לשמוע אותה. "יצור קטן ורזה. היא ילדה טובה. ביישנית נורא כשפוגשים אותה בפעם הראשונה. היא לא היתה הולכת עם מישהו זר."

"תמונה," הוא אמר.

היא הלכה לחפש. השוטר שוב הביט בנערה שעמדה בגינה, בפניה הלבנים והריקים. הוא יהיה חייב לדבר איתה, או אולי מישהו מעמיתיו. עדיף אישה. אבל אולי ג'ואנה תופיע לפני שיהיה צורך בכך, תתנדנד פנימה. היא בטח הסתלקה לה עם חברה ומשחקת במה שילדות בנות חמש משחקות בו - בובות וצבעים וערכות תה וכתרים של מלכות. הוא הביט בתצלום שדברה ויין נתנה לו - ילדה עם שיער כהה כמו של אחותה ופנים רזים. שן אחת שבורה, פוני מוקפד, חיוך שנראה כמו פה שהתעקל מעלה לאחר שהצלם אמר לה להגיד "צ'יז".

"השגת את בעלך?"

פניה התעוותו.

"ריצ'רד - הבעל... זאת אומרת, אבא שלהן - לא גר איתנו." ואז לא הצליחה להתאפק והוסיפה: "הוא עזב אותנו לטובת אישה צעירה יותר."
"את צריכה ליידע אותו."

"זה אומר שזה באמת רציני לדעתך?" היא רצתה שיגיד שלא, שזה לא באמת משנה. אבל היא ידעה שזה רציני. היא היתה תשושה מרוב פחד. הוא כמעט הרגיש בחרדה גואה מתוכה.

"נשמור על קשר. השוטר בדרך לכאן."

"מה אעשה? בוודאי יש משהו שאני יכולה לעשות. אני לא יכולה פשוט לשבת כאן ולחכות. תגיד לי מה לעשות. כל דבר."

"את יכולה לטלפן לאנשים," הוא אמר. "לכל מקום שאולי הלכה אליו."

היא לפתה את שרוולו. "תגיד לי שהיא תהיה בסדר," התעקשה. "תגיד לי שאתה תחזיר אותה."

השוטר נראה נבוך. הוא לא היה יכול להגיד לה את זה, ולא ידע מה כן להגיד.

בכל פעם שהטלפון צלצל זה נעשה קצת יותר גרוע. אנשים דפקו על הדלת. הם שמעו. איזה דבר נורא, אבל ברור שיהיה בסדר. הכול יהיה בסדר. הסיוט ייגמר. האם יש עוד משהו שיוכלו לעשות? כל דבר, רק תבקשי. תגידי מילה. השמש הנמיכה

בשמים, וצללים נחו על רחובות ומבנים ופארקים. נעשה קריר. בכל רחבי לונדון ישבו אנשים מול מקלטי טלוויזיה או עמדו על יד כיריים ובחשו בסיר; או התאספו בפאבים אפופי עשן ושוחחו על תוצאות משחקי השבת ועל חופשות מתוכננות, והתלוננו על מטרדים ומכאובים קטנים.

רוזי השתופפה בכיסא, עיניה פקוחות לרווחה. אחת מצמותיה נפרמה. השוטרת כרעה לצדה, גדולה ושמנמנה וחיבה, וליטפה את ידה. אך רוזי לא הצליחה לזכור, לא ידעה דבר, אסור היה לה לדבר: מילים היו מסוכנות. איש לא דיבר איתה. היא רצתה שאביה יבוא הביתה ויסדר הכול, אבל הם לא ידעו היכן הוא. הם לא הצליחו לאתר אותו. אמה אמרה שהוא בטח בדרכים. היא דמינה אותו על שביל שנמתח ממנו והלאה, ונעלם אל תוך האופק תחת שמים כהים.

היא עצמה את עיניה בחוזקה. כשתפקח אותן, ג'ואנה תהיה שם. היא עצרה את נשימתה עד שחזה כאב ודמה הלם באוזניה. היא יכלה לגרום לדברים לקרות. אך כשפקחה את עיניה אל פניה הנחמדים והמוטרדים של השוטרת, אמה עדיין בכתה ודבר לא השתנה.

למחרת בבוקר, בתשע וחצי, התקיימה פגישה במקום ששימש כחדר המבצעים של תחנת המשטרה בקמפורד היל. זה היה הרגע שבו החיפוש התזזיתי נהפך למבצע מתואם. הוא קיבל מספר תיק. ראש מחלקת החקירות פרנק טאנר נטל פיקוד ונשא נאום. אנשים הוצגו אלה בפני אלה. הוקצו תחומי אחריות וויכוחים התעוררו. מהנדס התקין קווי טלפון. לוחות שעם מוסמרו לקירות. בחדר שררה בהילות מיוחדת. אבל היה עוד משהו שאיש לא ביטא בקול רם, אם כי כולם הרגישו: בחילה אי שם בבטן. לא היה מדובר בנערה מתבגרת או בבעל שנעלם לאתר ויכוח. אם כך היה, הם לא היו כאן. היתה זו ילדה בת חמש. שבע עשרה שעות וחצי חלפו מאז נראתה לאחרונה. יותר מדי זמן. לילה שלם עבר. זה היה לילה קריר; בחודש יוני, לא בנובמבר, וזה לא היה דבר של מה בכך. לילה שלם.

רפ"ק טאנר מסר פרטים על מסיבת העיתונאים שנקבעה להמשך הבוקר, ולפתע נקטעו דבריו. שוטר במדים נכנס אל החדר. הוא פילס לו דרך ואמר לטאנר משהו שאיש לא היה יכול לשמוע.

"הוא למטה?" שאל טאנר. השוטר אמר שכן. "אני אפגוש אותו עכשיו."

טאנר הנהגן לעברו של בלש אחר ושניהם יצאו יחד מהחדר.

"זה האבא?" שאל הבלש, לנגן שמו.

"הוא הגיע רק עכשיו."

"הם ביחסים רעים?" שאל הבלש לנגן. "הוא והאקסית שלו."

"אני מניח שכן," אמר טאנר.

"זה מישהו שהן מכירות בדרך כלל," אמר לנגן.

"טוב לשמוע."

"רק אמרתי."

הם עמדו מחוץ לדלת של חדר החקירות.

"איך אתה מתכוון לנהל את זה?" התעניין לנגן.

"הוא אב מודאג," אמר טאנר ודחף את הדלת.

ריצ'רד ויין קם על רגליו. הוא לבש חליפה אפורה ללא עניבה. "יש חדש?" הוא שאל.

"אנחנו עושים ככל יכולתנו," אמר טאנר.

"שום דבר חדש?"

"אלה הימים הראשונים," אמר טאנר, וידע שזה לא נכון. שזה ההפך מהאמת. הוא סימן לריצ'רד ויין לשבת.

לנגן זז הצדה, כדי שיוכל לבחון את האב ואת דיבורו. ויין היה גבוה ומכופף, כאדם שחש אי נוחות בשל גובהו. היה לו שיער כהה שהאפיר בצדעיים, אם כי היה לכל היותר באמצע שנות השלושים לחייו. היו לו גבות כהות ועבותות וזיפים; על פניו החיוורים, הנפוחים קמעה, היתה הבעה חבוטה. עיניו החומות היו מוקפות בטבעות אדומות, והיה בהן כאב. הוא נראה המום.

"הייתי בדרכים," אמר ויין מבלי שנשאל. "לא ידעתי. לא שמעתי עד היום בבוקר."

"אתה יכול לספר לנו איפה היית, מר ויין?"

"הייתי בדרכים," הוא חזר ואמר. "העבודה שלי..." הוא השתק והסיר קווצת שיער מפניו. "אני איש מכירות. אני מבלה הרבה זמן בדרכים. איך זה קשור לבת שלי?"

"אנחנו רק צריכים לוודא היכן היית."

"הייתי בסנט אולבנס. יש שם מרכז ספורט חדש. אתה רוצה לדעת את הזמנים? אתה צריך הוכחה?" קולו התחדד. "לא הייתי קרוב לכאן, אם זה מה שאתה חושב. מה דבי אמרה עלי?"

"הייתי רוצה לדעת את הזמנים." טאנר שמר על קול ניטרלי. "וגם על כל מי שיכול לאשש את מה שאתה מספר לנו."

"מה אתה חושב? שחטפתי אותה והחבאתי אותה איפשהו, בגלל שדבי לא נותנת לילדות לישון אצלי ובגלל שהיא מסיתה אותן נגדי? אתה חושב שאני..." הוא לא הצליח לסיים את המשפט.

"אלה רק שאלות שגרתיות."

"לא בשבילי! הילדה הקטנה שלי נעדרת, התינוקת שלי." הוא צנח. "בטח שאגיד לך זמנים, לעזאזל. אתה יכול לבדוק אותם. אבל אתה מבזבז את הזמן שלך עלי, ובינתיים לא מחפש אותה."

"אנחנו מחפשים אותה," אמר לנגן. הוא חשב: שבע עשרה שעות וחצי. עכשיו שמונה עשרה. היא בת חמש ונעדרת שמונה עשרה שעות. הוא בהה באב. אף פעם אין לדעת.

מאוחר יותר כרע ריצ'רד ויין על הרצפה לצד הספה שרוזי התכרבלה בה, עדיין בפיג'מה שלה ועל ראשה הצמות מאתמול.

"אבא?" היא אמרה. זה היה כמעט הדבר הראשון שאמרה מאז התקשרה אמה למשטרה אתמול אחר הצהריים. "אבא?"

הוא פתח את זרועותיו ואסף אותה אליו. "אל תדאגי," הוא אמר. "היא תגיע הביתה בקרוב. את תראי."

”מבטיח?” היא לחשה אל צווארו.

”מבטיח.”

אך היא חשה בדמעותיו על קודקודה, בשביל שחצה את שיערה.

הם שאלו אותה מה היא מצליחה לזכור, אבל היא לא הצליחה לזכור דבר. רק החריצים במדרכה, רק בחירת הממתקים, רק ג'ואנה שקוראת לה לחכות. ואת נחשול הזעם כנגד אחותה הקטנה, הרצון שתהיה במקום אחר. הם אמרו שחשוב מאוד שתספר להם על כל מי שראתה בדרך הביתה מבית הספר. אנשים שהכירה ואנשים שלא הכירה. לא משנה אם זה לא חשוב לדעתה: בעניין הזה הם יחליטו. אבל היא לא ראתה אף אחד, רק את היילי בחנות הממתקים ואת האיש עם הפרצוף המחוטט. צללים ריחפו בתוך ראשה. היה לה קר מאוד למרות הקיץ מחוץ לחלון. היא תחבה אל פיה קצה צמה פרומה ומצצה אותו בפראות.

”עדיין לא אומרת כלום?”

”אפילו לא מילה.”

”היא חושבת שזה היה באשמתה.”

”ילדה מסכנה, איזה מין דבר לגדול איתו.”

”שששש. אל תדבר כאילו שזה נגמר.”

”אתה באמת חושב שהיא עדיין בחיים?”

הם שרטטו קווים וחצו את אדמת הבור שליד הבית, לאט לאט, משתופפים מפעם לפעם כדי להרים דברים מן הקרקע ולהכניס אותם לשקיות פלסטיק. הם עברו מדלת לדלת, אוחזים בתצלום של ג'ואנה - התצלום שהעבירה האם באותו יום שני אחר הצהריים, ההוא עם הפוני המהודק והחיוך הצייתיני על פניה הרזים. זו היתה תמונה מפורסמת עכשיו. העיתונים הניחו עליה את ידיהם. מחוץ לבית היו עיתונאים, צלמים, צוות טלוויזיה. ג'ואנה הפכה ל”ג'וי”, או גרוע מכך, ל”ג'וי הקטנה”, כמו

גיבורה קדושה ברומן ויקטוריאני. היו שמועות. לא היה אפשר לדעת איפה החלו, אך הן נפוצו במהירות ברחבי השכונה. זה היה הנווד. זה היה אדם במכונית סטיישן כחולה. זה היה אבא שלה. מצאו את הבגדים שלה בפח זבל. היא נראתה בסקוטלנד, בצרפת. היא היתה ללא ספק מתה וללא ספק בחיים.

סבתא של רוזי באה להיות איתם, ורוזי חזרה לבית הספר. היא לא רצתה ללכת. היא חששה שאנשים יסתכלו עליה ויתלחשו מאחורי גבה ויתחנפו אליה, ינסו להיות חברים שלה מפני שקרה לה מין דבר גדול כזה. היא ישבה ליד השולחן שלה וניסתה להתרכז במה שהמורה אמרה, אבל הרגישה בהם מאחוריה. היא נתנה שיחטפו את אחותה הקטנה.

היא לא רצתה ללכת לבית הספר, אבל גם לא רצתה להישאר בבית. אמה לא דמתה עוד לאמה. היא היתה כמו מישהי שמעמידה פני אם, אך כל הזמן היתה במקום אחר. עיניה רפרפו לכל עבר. כל הזמן היתה מניחה את ידיה מעל פיה כאילו שומרת משהו בפנים, איזו אמת שתשתחרר אם לא תעשה כן. פניה רזו, הצטמקו והזדקנו. בלילה, כשרוזי שכבה במיטה וצפתה באורות של המכוניות בחוץ אשר נעו על תקרתה, היא שמעה את אמה מסתובבת למטה. אפילו כשהיה חושך וכל האנשים בעולם כבר ישנו, אמה היתה ערה. וגם אביה השתנה. הוא שוב חי לבד עכשיו. הוא חיבק אותה חזק מדי. היה לו ריח מוזר - מתוק ומר בעת ובעונה אחת.

דברה וריצ'רד ויין ישבו יחד מול מצלמות הטלוויזיה. הם עדיין חלקו אותו שם משפחה, אך לא הביטו זה בזה. טאנר הורה להם לדבר בפשטות: לספר לעולם כמה הם מתגעגעים לג'ואנה ולבקש ממי שלקח אותה - מי שזה לא יהיה - שיאפשר לה לחזור הביתה. לא לחשוש מהבעת רגש. התקשורת תאהב את זה. בתנאי שזה לא ימנע מהם לדבר.

“תנו לבת שלי לחזור הביתה,” אמרה דברה ויין. קולה נשבר; היא כיסתה ביד אחת את פניה שכחשו באחרונה. “פשוט תנו לה לחזור הביתה.”

ריצ'רד ויין הוסיף, בתקיפות יתר, "בבקשה תחזירו לנו את הבת שלנו. כל מי שיודע משהו, אנא עזרו." פניו היו חיוורים והוכתמו באדום.

"מה אתה חושב?" שאל לנגן את טאנר.

טאנר משך בכתפיו. "אתה מתכוון, אם הם כנים? אין לי שום מושג. איך ילדה יכולה להיעלם ככה, כאילו בלעה אותה האדמה?"

בשנה ההיא לא היתה חופשת קיץ. הם תכננו לנסוע לקורנוול, ללון בחווה. רוזי זכרה שתכננו את זה, איך יהיו פרות בשדות ותרנגולות בחצר ואפילו פוני זקן ושמן שהבעלים אולי ייתנו להם לרכוב עליו. והם יבקרו בחופים הסמוכים. ג'ואנה פחדה מהים - היתה צווחת כשהגלים שטפו את קרסוליה - אך היא אהבה לבנות ארמונות בחול ולחפש צדפים, לאכול גביעי גלידה עם פתיתי שוקולד שפוזרו מלמעלה.

במקום זאת נסעה רוזי לבית סבתה לכמה שבועות. היא לא רצתה לנסוע. היא רצתה להיות בבית כשימצאו את ג'ואנה. היא חשבה שג'ואנה תהיה עצובה אם היא לא תהיה שם; אולי תחשוב שלא היה לה אכפת מספיק כדי לחכות.

היו ישיבות שבלשים עלעלו בהן בהצהרות של הוזי הזיות, של בעלי עבירות קודמות, עדי ראייה שלא ראו דבר.

"אני עדיין חושב שזה האבא."

"יש לו אליבי."

"כבר דיברנו על זה. הוא היה יכול לנהוג חזרה לאזור. בדיוק בזמן."

"אף אחד לא ראה אותו. אפילו הבת שלו לא ראתה אותו."

"אולי היא ראתה. אולי בגלל זה היא לא אומרת כלום."

"בכל מקרה, מה שהיא ראתה או לא ראתה - היא לא זוכרת את זה עכשיו. מדובר רק

בזיכרונות מזיכרונות של השערות. הכול כבר מכוסה."

"מה אתה אומר בעצם?"

"אני אומר שהיא איננה."

"מתה?"

"מתה."

"אתה מוותר עליה?"

"לא." הוא השתתק. "אבל אני מוריד כמה אנשים מהתיק."

"זה מה שאמרתי. אתה מוותר."

כעבור שנה תצלום ששודרג על ידי תוכנת מחשב חדשה, שאפילו מי שהמציא אותה הזהיר כי היא ספקולטיבית ולא אמינה - הראה כיצד ג'ואנה עשויה היתה להשתנות. פניה התמלאו מעט, שיערה הכהה כהה מעט יותר. השן שלה עדיין היתה שבורה וחיוכה עדיין מתוח. חלק מהעיתונים פרסמו את התמונה, אך רק באחד העמודים הפנימיים. התרחש אז מקרה רצח של ילדה בת שלוש עשרה, פוטוגנית במיוחד, והוא שלט בכותרות במשך שבועות. ג'ואנה היתה סיפור ישן כעת, עקצוץ בזיכרון הציבורי. רוזי בהתה בתמונה עד שהיטשטשה. היא חששה שלא תזהה את אחותה כשתראה אותה, שהיא תהיה זרה. והיא גם חששה שג'ואנה לא תזהה אותה - או שתכיר אותה, אבל תירתע ממנה. לפעמים היא הלכה לשבת בחדרה של ג'ואנה, חדר שלא השתנה במאום מאז היום שנעלמה. הדובי שלה נח על הכרית, צעצועיה נערמו בקופסאות שמתחת למיטה, בגדיה - שכבר יהיו קטנים מדי - היו מקופלים במגירות או תלויים בארון.

רוזי היתה בת אחת עשרה כעת. בשנה הבאה תלך לחטיבת הביניים. היא התחננה ללכת לבית הספר ברובע השכן, שהיה מרוחק שני קילומטרים וחצי וחייב נסיעה בשני אוטובוסים. היא קיוותה כי שם לא תהיה עוד הילדה שאיבדה את אחותה הקטנה. היא תהיה רק רוזי ויין, מכיתה ז', ביישנית ודי קטנה לגילה, בסדר בכל המקצועות, אבל לא הכי טובה בשום דבר - אולי רק בכיולוגיה. היא היתה בוגרת דיה לדעת שאביה שתה יותר ממה שהיה צריך. לפעמים נאלצה אמה להחזיר אותה הביתה, משום שהוא לא היה יכול לטפל בה כיאות. היא היתה בוגרת דיה להרגיש שהיא אחות בכורה בלי אחות צעירה, ולפעמים חשה בנוכחותה של ג'ואנה כמו רוח

רפאים - רוח רפאים עם שן שבורה וקול עגמומי, המבקש ממנה לחכות. לפעמים היתה רואה אותה ברחוב ולבה היה מחסיר פעימה, ואז הפנים היו מצטללים לפניו של זר.

שלוש שנים לאחר שג'ואנה נעלמה, הן עברו לבית קטן יותר במרחק קילומטר וחצי משם, ליד בית הספר של רוזי. היו בו שלושה חדרי שינה, אך השלישי היה קטנטן, כמו חדר אחסון. דברה ויין חיכתה עד שרוזי יצאה בבוקר ורק לאחר מכן ארזה את חפציה של ג'ואנה. היא עשתה זאת בשיטתיות, הרימה ערמות רכות של אפודות וחולצות והכניסה לארגזים, קיפלה שמלות וחצאיות לתוך שקיות אשפה, ניסתה לא להביט בכובות הפלסטיק הוורודות עם שיער הניילון הארוך שלהן ועיניהן המקובעות, הבוהות. בתמונה החדשה שעובדה על ידי המחשב, נראתה ג'ואנה שלוה למדי, כאילו החרדה הילדותית שלה נשרה ממנה. השן השבורה שלה הוחלפה בשן נטולת פגמים.

רוזי קיבלה וסת. היא גילחה את רגליה. היא התאהבה בפעם הראשונה, בנער שרק בקושי היה מודע לקיומה. היא כתבה יומן מתחת לסדינים ונעלה אותו במפתח מכסף. היא התבוננה באמה יוצאת עם אדם זר, בעל זקן זיפי חום, והעמידה פנים שלא אכפת לה. היא שפכה את המשקה של אביה לכיור אף על פי שידעה שאין בכך תועלת. היא הלכה להלוויה של סבתה וקראה שיר מאת טניסון בקול שקט שאיש לא ממש שמע. היא עשתה תספורת קצרה והחלה לצאת עם הנער שהיא כה חשקה בו כשהיתה צעירה יותר, אך הוא לא הצליח לעמוד בציפיות שלה. היא שמרה ערמה קטנה של תדפיסים במגירת הלבנים שלה: ג'ואנה בגיל שש, שבע, שמונה, תשע. ג'ואנה בגיל שלוש עשרה. היא חשבה שאחותה נראית בדיוק כפי שהיא נראתה, ומשום מה זה הגביר את המצוקה שלה.

“היא מתה.” קולה של דברה היה שטוח, רגוע למדי.

“באת עד לכאן בשביל להגיד לי את זה?”

“חשבת שזה המעט שאנחנו חייבים זה לזה, ריצ'רד. שחרר אותה.”

“את לא יודעת שהיא מתה. את סתם נוטשת אותה.”

"לא."

"בגלל שמצאת לך בעל חדש ועכשיו... " הוא הביט בתיעוב בבטנה ההרה. "עכשיו עומדת להיות לך עוד משפחה מאושרת."

"ריצ'רד."

"ואת תשכחי ממנה לגמרי."

"זה לא הוגן. עברו שמונה שנים. החיים חייבים להימשך, עבור כולנו."

"החיים חייבים להימשך. את רוצה להגיד לי שזה מה שג'ואנה היתה רוצה?"

"ג'ואנה היתה בת חמש כשאיבדנו אותה."

"כשאת איבדת אותה."

דברה קמה. רגליה הרזות נישאו על עקבים גבוהים ובטן עגולה דחפה את חולצתה. הוא היה יכול לראות את טבורה. פיה היה קו דק ורוטט. "חתיכת מנוול," היא אמרה.

"ועכשיו את מפקירה אותה."

"אתה רוצה שאהרוס גם את עצמי?"

"למה לא? הכול עדיף על החיים חייבים להימשך. אבל אל תדאגי. אני עדיין מחכה."

כשרוזי הלכה ללמוד באוניברסיטה היא קראה לעצמה רוזלינד טיל, ולמעשה אימצה את שמו של אביה החורג. היא לא סיפרה לאביה. היא עדיין אהבה אותו, אבל פחדה מן האבל הפראי, הנצחי שלו. היא לא רצתה שאף אחד יאמר: "רוזי ויין? למה זה נשמע לי מוכר?" אם כי היו פחות ופחות סיכויים לכך. ג'ואנה התמוססה אל תוך העבר, היתה שביב של זיכרון, ידוענית נשכחת, ילדת פלא של להיט אחד. לפעמים תהתה רוזי אם אחותה היתה רק חלום.

דברה טיל - לשעבר ויין - התפללה בחשאי, בקנאות, לבן, לא לבת. אך תחילה הגיעה אָבִי ואז לורן. היא כרעה מעל עריסותיהן בלילות כדי לשמוע את נשימותיהן; היא לפתה את ידיהן. היא לא נתנה להן לצאת מטווח ראייתה. הן השיגו את ג'ואנה. הן

גברו עליה והשאירו אותה מאחור. בעליית הגג, עמדו חתומים ארגזי הבגדים של ג'ואנה.

התיק במשטרה מעולם לא נסגר ממש. איש לא קיבל החלטה, אך הדיווחים הלכו ופחתו. קצינים הועברו תפקיד. הישיבות נעשו אקראיות, ואחר כך התמזגו עם ישיבות אחרות, עד שלבסוף התיק לא הוזכר עוד.

רוזי, רוזי. חכי לי!